

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **A. S.**
*zastoupen Mgr. Umarem Switat, advokátem,
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha*

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2025, č. j. CPR-7709-3/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2025, č. j. CPR-7709-3/ČJ-2025-930310-V233 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 4. 2. 2025, č. j. KRPP-17995-16/ČJ-2025-030022. Jím mu bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „*ZPC*“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států, byla stanovena na 2 roky. Správní orgány uzavřely, že žalobce na

území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Žalovaný řádně nevypořádal argumentaci uvedenou v žalobcově odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a také dospěl k nesprávnému právnímu závěru.
3. V žalobcově případě jsou splněny podmínky podle § 179 ZPC a jeho vycestování proto není možné. Žalovaná pečlivě neproověřila jeho možnosti návratu do země původu, neboť mu v takovém případě hrozí pronásledování z náboženských i politických důvodů. V zemi původu žalobce dochází k porušování základních lidských práv a náboženských svobod. S ohledem na svůj protivládní postoj nemá možnost obrátit se o pomoc k tamním státním orgánům, které mu nejsou schopny poskytnout účinnou pomoc. Alžírsko není bezpečnou zemí, žalovaná měla povinnost obstarat si aktuální zprávy nezávislých mezinárodních organizací, které se zabývají porušováním základních lidských práv. Teprve na základě dostatečných podkladů lze spravedlivě hodnotit bezpečnostní situaci v zemi a možnost návratu. Žalobce se v zemi původu obává o svůj život a nemá tam žádné zázemí.
4. V zemi jeho původu dochází k diskriminaci náboženských menšin, které vláda nedokáže ochránit a tyranizují je místní radikálové. V zemi neexistuje nezávislá justice, ve věznicích panují nelidské hygienické podmínky. Žalobce trvá na tom, aby soud provedl důkaz zprávou Amnesty International a na tom, aby si soud vyžádal aktuální zprávy nezávislých organizací, které se zabývají porušováním základních lidských práv v zemi původu.
5. Žalobce se nevědomě zdržoval na území ČR neoprávněně po velmi krátkou dobu a nejedná se u něj o opakované nerespektování rozhodnutí správního orgánu. Žalobce nedosáhl takové závažnosti dotčeného veřejného zájmu, aby došlo k uložení správního vyhoštění o výměře dvou let. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života a je s ohledem na okolnosti daného případu nepřiměřeně tvrdé.
6. Správní orgán při svém rozhodnutí nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, neboť řádně neposuzoval naznačenou relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu soukromého života. Dle judikatury Ústavního soudu princip přiměřenosti předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Podle žalobce intenzita veřejného zájmu nedosahuje v jeho případě takové intenzity jako zájem na ochranu jeho života.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území v období od 8. 2. 2022 do dne 3. 2. 2025 bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn a dále na území pobýval ode dne 21. 9. 2023 do 3. 2. 2025 bez oprávnění k pobytu. Doba neoprávněného pobytu žalobce byla žalovanou v napadeném rozhodnutí zkorigována na dobu ode dne 20. 11. 2023 do dne

3. 2. 2025. Protiprávní jednání žalobce bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno.
8. K námitce týkající se porušení § 179 ZPC žalovaná uvedla, že žalobce měl svůj nesouhlas se závěry uvedenými v závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince v. č. ZS58181 ze dne 4. 2. 2025 vyjádřit již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná by v takovém případě námitky posoudila a eventuálně vyžádala potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S ohledem na obsah námitek uvedených v odvolání k tomuto postupu nebyly dány důvody.
9. Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 2. 2024 ohledně bezpečnostní a politické situace v zemi, zohledňující stav v únoru 2024 vychází dle seznamu použitých zdrojů např. z informací Amnesty International či Freedom House. V případě, že žalobce měl pochybnosti ohledně zdrojů použitých pro vyhotovení závazného stanoviska, měl je vyjádřit v odvolání, nikoli až v žalobě. Žalovaná dále doplnila, že s žalobcem byla v minulosti vedena dvě řízení ve věci mezinárodní ochrany, ani v jednom případě mu mezinárodní ochrana nebyla udělena.
10. Ve vztahu k dalším žalobním námitkám žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost, nesprávnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřené opatření vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce a je zcela jednoznačně v souladu s veřejným zájmem ČR, kterým je zájem, aby na území pobývali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním.

Posouzení věci

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce se na výzvu soudu, zda rovněž s tímto postupem souhlasí, nevyjádřil ani ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku. Má se proto za to, že i on s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a to podle skutkového i právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
15. Žalobce se dne 3. 2. 2025 dostavil na Ministerstvo vnitra, kde bylo zjištěno, že mu dne 20. 9. 2023 skončila zrušením platnost povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Téhož dne provedla policie pobytovou kontrolu žalobce. Té se žalobce prokázal prošlým pasem a českým řidičským průkazem a dále předložil listinu o nahlášení ztráty dokladu ze dne 28. 1. 2025 hlášenou rokycanském policejním oddělení. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

16. Doručením oznámení ze dne 3. 2. 2025 (doručeno bylo téhož dne, pozn. soudu) bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. ZPC a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC.
17. V rámci svého výsledku uskutečněného dne 3. 2. 2025 uvedl žalobce, že do ČR přicestoval nelegálně v roce 2016 poté, co se účastnil v Itálii jazykového kurzu, z něhož se ovšem již do vlasti nevrátil. Neměl tehdy ani cestovní doklad, ani oprávnění k pobytu. Asi po dvou dnech po příjezdu požádal o azyl, bylo mu uloženo správní vyhoštění a několik měsíců strávil v zařízení pro zajištění cizinců v Kostelci. Poté si našel práci v O., kam se přestěhoval a bydlel tam až do konce roku 2023. Našel si tam i českou přítelkyni, kterou si posléze vzal. Přesné datum svatby si nepamatuje. Azyl mu udělen nebyl, podal sice ještě druhou žádost, ale o její osud se již nestaral, oženil se a získal pobytové oprávnění v podobě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Když se v roce 2023 rozvedl, ale přesné datum si rovněž nepamatoval, vydal se z Ostravy do Plzně, kde si přes známého našel práci v pizzerii. O zrušení svého povolení k přechodnému pobytu nevěděl, asi mu bylo doručováno do O., změnu adresy nenahlásil. Nyní bydlí v R., ale přesnou adresu nezná, je to byt poskytnutý od zaměstnavatele. I když věděl, že mu dne 7. 2. 2022 skončila platnost pasu, o nový si nepožádal. V ČR nemá příbuzné ani nikoho, do jehož soukromého či rodinného života by jeho vycestování nepřiměřeně zasáhlo; domácnost nesdílí s žádným občanem EU nebo ČR. Ve své vlasti má matku a sourozence, jsou v kontaktu přes sociální síť. V Alžírsku nebyl od roku 2013, tehdy tam měl jako Berber problémy s vládou, protože Berberi jsou separatisté. On se do jejich činnosti aktivně zapojoval, byl v protestních skupinách, účastnil se demonstrací. Bojí se, že je na nějakém seznamu a v případě návratu mu bude hrozit zatčení. Nelidskému ani ponižujícímu zacházení či trestu podrobován nebyl, zda mu hrozí nějaká forma mučení, to neví. Ve vlasti mu není zaručeno právo na osobní bezpečnost, není si jistý ani zárukami spravedlivého procesu.
18. Ve správním spisu je založena Informace OAM nazvaná Alžírsko, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 2. 2. 2024. Z ní plyne, že Alžírsko přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Zákon zakazuje mučení. Státní zaměstnanci, kteří byli shledáni vinnými z mučení, hrozí trest odnětí svobody na 10-20 let. Přesto se objevily zprávy, že policie příležitostně použila proti podezřelým včetně demonstrantů nadměrnou sílu, což by mohlo představovat mučení či nelidské zacházení. Ústava stanoví svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, emigrace a repatriace, ale vláda v některých případech tato práva omezovala.
19. Dne 4. 2. 2025 bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ve smyslu § 120a odst. 1 ZPC o tom, že vycestování žalobce do Alžírka je možné. Ministerstvo nezjistilo a ani žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohlo v případě návratu do vlasti hrozit skutečné nebezpečí podle § 179 ZPC. Ministerstvo rovněž upozornilo, že žalobce nijak nedoložil jím tvrzené aktivity v berberském hnutí. Navíc se policii při pobytové kontrole prokázal propadlým alžírským pasem vydaným v Praze dne 8. 2. 2021. To znamená, že již neodmítá ochranu země svého původu, když sám z důvodu vydání pasu kontaktoval alžírské státní orgány, před nimiž v ČR dvakrát žádal o azyl. Svou vlast také opustil zcela legálně, aniž by mu v tom kdokoli bránil. Pokud by byl pro alžírské orgány natolik zájmovou osobou, jak se sám domnívá, zřejmě by jej nenechaly z vlasti vycestovat.

20. Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2025, č. j. KRPP-17995-16/ČJ-2025-030022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států, byla stanovena na 2 roky. Vyšel přitom ze svého zjištění, že žalobce od 8. 2. 2022 do 3. 2. 2025 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a současně od 21. 9. 2023 do 3. 2. 2025 na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
21. Odvoláním ze dne 12. 2. 2025 doplněným dne 18. 2. 2025 žalobce usiloval o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Napadeným rozhodnutím však bylo toto odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalovaný oproti správnímu orgánu I. stupně dospěl k závěru, že neoprávněný pobyt žalobce na území ČR lze počítat až od 20. 11. 2023, neboť v rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k přechodnému pobytu ze dne 31. 8. 2023 (právní moci nabylo dne 20. 9. 2023) mu byla stanovena lhůta k vycestování z území v délce 60 dní.
22. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vyšel soud z následující právní úpravy.
23. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3. ZPC: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.“* Dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 4. ZPC: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
24. Dle § 119a odst. 2 ZPC: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
25. Podle § 120a odst. 1 ZPC: *„Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko 9b) ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, c) jde-li o občana Evropské unie, nebo d) není-li podle policie vycestování cizince možné.“*
26. Dle § 179 odst. 1 ZPC: *„Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.“*
27. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Učinil tak v logice věci, neboť byla-li by shledána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nebylo by jej možno přezkoumat optikou dalších žalobních bodů. Ostatně, i NSS dospěl

k závěru, že „[t]eprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami“ (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).

28. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s jeho tvrzením, podle něhož není jeho vycestování možné.
29. Podle § 68 odst. 3 správního řádu je předpokladem přezkoumatelného rozhodnutí i vypořádání návrhů a námitek účastníků řízení. Obecně tedy lze žalobci přisvědčit, že bylo povinností žalovaného vypořádat se s jeho tvrzeními, podle nichž jeho vycestování do Alžírsko není z pohledu § 179 ZPC možné.
30. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně si před vydáním svého rozhodnutí řádně podle § 120a odst. 1 ZPC vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je žalobcovo vycestování do země jeho původu možné. Toto závazné stanovisko bylo vydáno dne 4. 2. 2025 a vyznělo z pohledu této možnosti kladně. Ministerstvo se v něm vypořádává s tvrzeními, z nichž žalobce odvíjel své určité obavy z návratu do své vlasti (tj. účast na berberském separatistickém hnutí v podobě demonstrací, riziko, že je veden alžírskou ambasadou na seznamu zájmových osob, nejistota ohledně kvality alžírského soudnictví), a to přezkoumatelným způsobem.
31. Žalobce však ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuplatnil žádné námitky, které by závěry závazného stanoviska jakkoli zpochybňovaly. Žalobce v něm totiž naopak akcentoval, že si nebyl vědom zrušení svého pobytového oprávnění, a následně se věnoval otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně do svých soukromých poměrů. Tyto otázky se však liší od otázek relevantních z pohledu § 179 ZPC, tedy pokud jde o možnou hrozbu skutečného nebezpečí, jež by bránila jeho vycestování do Alžírsko.
32. To znamená, že žalobcovo odvolání nesměřovalo do obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu. Bylo-li by tomu naopak, byl by žalovaný dle citovaného ustanovení povinen vyžádat změnu nebo potvrzení závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu. Tato povinnost žalovaného však nebyla v projednávané věci aktivována. Lze pak uzavřít, že pakliže obsah odvolání nesměřoval do okolností rozhodných z pohledu § 179 ZPC, není překvapivé, že se jimi napadené rozhodnutí nezabývá (nad rámec konstatování, že žalobcovo vycestování do Alžírsko je dle vydaného závazného stanoviska možné), a nelze v tom proto ani shledávat jeho nezákonnost.
33. Tvrdí-li pak žalobce, že bylo povinností žalovaného opatřit si v průběhu správního řízení aktuální zprávy nezávislých mezinárodních organizací, které se zabývají porušováním lidských práv v Alžírsku, poukazuje soud na to, že ve správním spise je založena Informace OAMP týkající se bezpečnostní a politické situace v Alžírsku. Jedná se o informaci pocházející z února 2024, přičemž nejsou známy důvody, pro které by neměla být dostatečně aktuální a netvrdí je ani žalobce. Dle seznamu použitých zdrojů připojeného k této informaci pochází zprávy z Alžírsko od Amnesty International, CIA a ČTK. Měl-li žalobce za to, že tyto zdroje nejsou dostatečné, případně disponoval-li žalobce sám relevantními informacemi, které závěry, k nimž správní orgány dospěly, znevěrohodňují či alespoň zpochybňují, měl je správním orgánům či soudu předložit a tyto skutečnosti tvrdit. To však žalobce neučinil, přičemž fakticky správním orgánům vytýká, že nedospěly k takovým zjištěním, která by pro sebe považoval za výhodná, aniž by specifikoval, čím

jsou jeho tvrzení podložena. Ani v tomto směru proto nelze shledat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

34. Návrh žalobce, aby si soud sám opatroval blíže nespecifikovanou zprávu Amnesty International a další rovněž nespecifikované aktuální zprávy nespecifikovaných nezávislých organizací, soud neakceptoval. Není zřejmé, jaké zprávy má žalobce na mysli, ani proč je sám nepředložil, má-li je snad sám k dispozici. Žalobce netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo potřeba za daného stavu věci prokazovat.
35. Ačkoliv o sobě žalobce hovoří jako o osobě projevující protivládní postoj, nijak neprokazuje, že jej skutečně aktivně zastával. Jak přitom NSS uvedl již v rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, „*v režimu zákona o azylu [je] důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby*.“ Nadto je třeba uvést, že nic nesvědčí o tom, že by žalobce měl v zemi svého původu čelit jakýmkoli sankcím, ostatně, sám v průběhu svého pobytu v ČR s alžírskými orgány spolupracoval, když si požádal o vydání nového cestovního pasu, v čemž mu bylo vyhověno. Při vycestování do Evropy (nejprve do Itálie a poté do ČR) v roce 2016 mu nebylo nijak bráněno a existence seznamu zájmových osob vedených alžírskou ambasádou nebyla ničím doložena a zůstala jen v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Nelze pominut, že ze správního spisu vyplývá (a uvedl to ostatně i sám žalobce), že v ČR podal po svém příjezdu dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v obou případech byly vyhodnoceny negativně, a to včetně následného soudního přezkumu jak krajskými soudy, tak NSS. Žalobce přitom ani netvrdí, že by od té doby došlo v Alžírsku k jakémukoli zhoršení poměrů, takže by jeho obavy měly být azylově relevantní. Za této situace není možno akceptovat žalobcovo ničím nepodložené přesvědčení, že jeho vycestování do Alžírska není možné.
36. Pokud se pak týče žalobcem popisované situace panující v Alžírsku, podle něhož mu hrozí pronásledování z náboženských důvodů, není soudu zřejmé, oč toto své tvrzení žalobce opírá. Ve správním řízení nic, co by se týkalo jeho náboženského přesvědčení, neuváděl. Není ničím podloženo, že by žalobce byl příslušníkem nějaké náboženské menšiny, tím méně že by mu z toho důvodu hrozilo jakékoli reálné nebezpečí. Není také zřejmé, před jakým nebezpečím se žalobce domnívá, že by nemohl hledat ochranu u alžírských úřadů. Prosté konstatování obavy, že by u nich žalobce nemohl hledat účinnou ochranu, aniž by bylo patrné, jaké hrozby se obává, nepochybňuje závěry správních orgánů. Konečně, ani podmínky v alžírských věznicích, které žalobce popisuje jako nelidské, nepovažuje soud za relevantní, neboť není zřejmé, proč by žalobce měl být ohrožen výkonem trestu v těchto věznicích.
37. Soud se dále neztotožňuje se žalobcem, pokud ten tvrdí, že se na území ČR zdržoval neoprávněně jen velmi krátkou dobu. Podle závěrů žalovaného, které žalobce věcně nijak nepochybňuje, se jednalo o období 20. 11. 2023 do 3. 2. 2025, což rozhodně nelze velmi krátkou dobou nazvat. Že se pak u žalobce nejedná o opakované nerespektování rozhodnutí správního orgánu je sice pravda, ale není to právně nijak relevantní; rozhodnutí o uložení správního vyhoštění není podmíněno opakovaným nerespektováním rozhodnutí správního orgánu. Ani z tohoto pohledu proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.
38. Správní orgány pak nepochybily ani při stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území EU a dalších smluvních států. Tu stanovily na dva roky. V této souvislosti

soud připomíná, že podle § 119 odst. 1 písm. b) ZPC lze tuto dobu stanovit až na pět let; u žalobce tedy byla zvolena doba kratší než polovina této maximální délky, a to za dvě skutkové podstaty upravené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. ZPC. To tedy není možno považovat *prima facie* za nepřiměřené. Je přitom třeba zohlednit i další okolnosti věci, totiž že žalobce vědomě nijak neřešil otázku platnosti svého pobytového oprávnění poté, co se rozvedl a dokonce přestěhoval, aniž by to oznámil správním orgánům, jak byl povinen. Tyto okolnosti tak spíše podporují rozhodnutí správních orgánů.

39. Pokud pak jde o tvrzení, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, konstatuje soud, že podle § 119a odst. 2 ZPC je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně podmíněno tím, že jeho důsledkem nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ze žalobní námitky nicméně nelze zjistit, proč se žalobce domnívá, že právě v jeho případě tomu tak bude. Sám totiž při svém výsledku uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné, nikoho z rodiny ani žádnou osobu, která by byla závislá na jeho péči, nemá zde ani nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Naopak, žalobce uvedl, že rodinu (matku a sourozence) má v Alžírsku a je s nimi v kontaktu přes sociální sítě. Z výsledku se rovněž podává, že žalobce bydlí v Rokycanech v bytě, který má od zaměstnavatele. Za takové situace, uzavřely-li správní orgány, že důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebudou představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromých a rodinných poměrů, nelze tomu z pohledu soudu nic vytknout. Nic na tomto závěru nemohou změnit ani žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zmíněné nejbližší a přátelské vazby na území ČR, zvláště když žalobce neoznačil ani jedinou osobu, se kterou snad tyto vazby navázal.
40. Soud ani neshledal, že by správní orgány postupovaly ve věci nepřiměřeně. Řádně aplikovaly relevantní právní úpravu a své rozhodnutí přezkoumatelně zdůvodnily.

Závěr a náklady řízení

41. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657

40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 24. června 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce